Narcistische mishandeling

Margot le Clerq

Narcistische mishandeling

-

als liefde een obsessie wordt

Eerste druk© Margot le Clerq
©2019 Margot le Clerq
All Rights Reserved
Oorspronkelijke titel: Narcistische mishandeling-als liefde een obsessie wordt
ISBN 9789402191431

Ware liefde.
Je denkt de ander te kennen totdat de illusie wordt opgeheven...

Onze daden zijn onze goede en kwade engelen,
onze noodlottige schaduwen,
die ons steeds vergezellen.

John Fletcher

Voor Martin

***

Hoofdstuk 1

Het begin van het einde

EINDELIJK NA TIEN JAAR HUWELIJK waarin ik vernederd, bedreigd, verbaal mishandeld en geslagen ben door mijn echtgenoot, heb ik een beslissing genomen. Als een gevangene in de isoleer heb ik mijn jaren in dit huis gesleten. Een huis dat ik haat en waar de negatieve sfeer als een dikke deken om me heen hangt, verstikkend en altijd aanwezig.

Wat heb ik hier een verdriet gehad en wat heb ik hier veel gehuild.

Wat heb ik me hier klein gevoeld en onderdrukt.

Mijn verstopplek, het toilet loop ik voorbij. Ik kan er niet naar kijken maar zo heeft iedere plek in huis zijn eigen trieste verhaal. Zoals ik al jaren doe probeer ik alle gevoelens die me nu overspoelen weg te drukken. Mijn hoofd lijkt er te klein voor, het kan er allemaal niet meer in. Maar dan denk ik aan mijn kindertjes en weet dat ik nu door moet zetten.

De beslissing is daar.

Nu doe ik het! Ik neem de stap!

Althans, de beslissing die aan de stap vooraf gaat en dat is voor mij al heel wat.

Het voelt als een grote opluchting. Het is eveneens een tweezijdig gevoel want ik ben ook bang, heel bang en gespannen.

Het is vrijdag en zomervakantie. De kinderen spelen in de tuin. Ik bel mijn zus.

'Vandaag als hij uit zijn werk komt ga ik het hem vertellen,' zeg ik. 'Kan ik je bellen als het uit de hand loopt zodat je hierheen komt?'

'Wat? Waarom vandaag?' vraagt mijn zus. 'Nee, ik kan niet. Ik ben op weg naar het strand. Heb je al een advocaat gebeld? Jezus, en het is vrijdag! Moet je niet eerst plannen maken?'

Ik leg mijn altijd zo verstandige zus uit dat een dergelijke beslissing een gevoelskwestie is en dat ik er nu klaar voor ben. Ik kon niet nog een weekend met hem in, dat begreep ze toch wel? Ik heb er zo lang over gedaan om dit te durven. Nu kan ik niet langer meer wachten. Ik moét dit doen.

Ik word misselijk bij de gedachte dat ik nog langer met hem samen moet leven, al is het maar voor twee dagen en dan vervolgens doen alsof er niets aan de hand

is.
Nee, dat kan ik niet.
Mijn zus rijdt een tunnel in en valt weg.

Ik staar naar de hoorn en voel mezelf krimpen, in de steek gelaten, onbegrepen.Vervolgens bel ik mijn oudste dochter en leg haar uit wat ik ga doen. Zij is blij voor me en leeft gelukkig met me mee. Ze weet wel een beetje van de situatie thuis, sommige dingen kun je niet verbergen. Ik vraag haar of ze haar twee kleine zusjes kan komen halen zodat die er niet bij hoeven zijn wanneer ik het hem straks vertel. Mijn dochter stemt toe en belooft me te komen om haar zusjes mee te nemen. Ik bedank haar en ben blij dat ik de kleintjes veilig heb gesteld.
Even loop ik een beetje verloren rond.

Ik betrap mezelf erop dat ik voordurend op de klok kijk.

Bijna krabbel ik terug.
Nu de kinderen weg zijn komt het wel heel dichtbij.
Vanbinnen heb ik me op het ergste voorbereid en voel dat ik me wil indekken.
Na even nadenken besluit ik de beste vriend/collega van mijn man te bellen.
Aan de telefoon leg ik hem uit wat de bedoeling is en dat ik heel erg bang ben voor de reactie van mijn man.

De collega begrijpt het maar vindt het ook erg dat we gaan scheiden.
Hij probeert me op andere gedachten te brengen.
Dat begrijp ik wel omdat ik niemand ooit iets heb verteld over de manier waarop ik door mijn man word behandeld. Zelfs mijn eigen vader en moeder niet. Ik heb me altijd geschaamd over mijn situatie en dacht dat iedereen boos op me zou worden en ze me in de steek zouden laten.

Mijn zelfvertrouwen, het geloof in mijn kunnen, is in de loop der jaren weg geschreeuwd. Maar nu is het moment gekomen dat ik me sterk genoeg voel om de knoop door te hakken en ik laat me niet van mijn plannen afbrengen.

Uiteindelijk spreken we af dat ik de telefoon laat overgaan zodra ik de scooter de straat in hoor komen en dat hij dat als een teken kan zien om ook te komen. Waarom? Omdat ik hoop dat het feit dat zijn vriend er bij is mijn man zal sussen. Misschien kan hij dan het fatsoen opbrengen mij niet witheet te lijf te gaan om in elkaar te slaan.
Wel bid ik dat ik er goed aan doe. Ik ken die vriend niet zo goed, het zou verschrikkelijk zijn wanneer hij zich tegen mij zal keren. Ik moet daar niet aan denken natuurlijk, maar ik ben zo bang. Ik heb zo hard steun nodig.

Nerveus kijk ik om me heen. Heb ik overal aan gedacht?

Uiteindelijk leg ik de telefoon in het toilet, hoog op de vensterbank.
Voor de zekerheid.
Daarna doe ik iets wat ik misschien achteraf gezien beter niet had moeten doen. Maar ik ben zo bang dat hij straks niet weggaat, dat ik al zijn kleding in tassen stop en alvast beneden in de gang neer zet. Vervolgens ga ik trillend van spanning op de trap zitten wachten met de telefoon in mijn hand totdat ik zijn scooter aan hoor komen.

Het worden de langste minuten uit mijn leven.

Inmiddels zit ik heftig te rillen, mijn tanden klapperen er gewoon van.
Het zweet breekt me uit. Waarom moest ik dit ook alweer alleen doen, schiet het ineens verward door me heen. Oja, omdat niemand thuis is. Mijn zus is naar het strand. Mijn ouders die flink op leeftijd zijn, wil ik er niet in betrekken en de vriendinnen die ik had, heeft hij lang geleden al van me vervreemd.
Het is een chaos in mijn hoofd. Mijn hartritme raakt erdoor van slag.
Ik voel een hoofdpijn opkomen en mijn keel wordt droog.
Ik slik en wacht.

Hoofdstuk 2

TERWIJL IK ZO ZIT TE wachten, dwalen mijn gedachten af naar de afgelopen jaren en verbaas ik me erover dat we al 10 jaar samen zijn!
En dat tijdens een huwelijk dat er één van onderdrukking is.
Vooral de laatste jaren leef ik in een voortdurende angst en machteloosheid. Angst omdat er een constante dreiging van mijn echtgenoot uitgaat.

Vooral zijn onvoorspelbaarheid is achteraf gezien nog het ergst, denk ik.

Die gaat aan alles vooraf.
Je weet nooit waar je aan toe bent want zijn stemming kan ieder ogenblik om slaan. Als dat gebeurt dringt niets redelijks meer tot hem door. Dan wordt hij witheet van woede en verschijnt er een waanzinnige blik in zijn ogen en acht ik hem tot alles in staat.

Zijn redeloze argumenten drijven mij tot pure wanhoop, zozeer zelfs dat ik uit pure machteloosheid mijn eigen hoofd wel tegen de muur stuk kan slaan.

Dan is er nog de angst om mijn kinderen, om hen te verliezen...
Het voortdurende getreiter en het ruzie zoeken, het intimideren, kleineren en het in de grond trappen heeft mij veranderd.

Nu ben ik een angstige, vermoeide, fletse en sombere weergave van de vrouw die ik ooit was, zonder veel eigenwaarde.
Verstrikt zitten in deze onzekere, waanzinnige wereld, doet iets lelijks met je. Het vreet aan je, dat zeker.
Daarnaast voel ik me zwaar falen als moeder omdat ik mezelf en mijn kinderen niet kan beschermen tegen deze man.

Dan is er nog het voortdurende gemanipuleer en de dreigingen dat hij me alles af zal pakken als ik bij hem wegga: mijn ouders, mijn kinderen, mijn familie, mijn huis, mijn baan.
Mijn spulletjes, mijn kleding… Mezelf…

Terugdenkend aan de welbekende druppel kom ik uit bij gisteren.
Het was donderdagmiddag en mijn dochter van 19 komt langs om te vragen of ik mee ga een zonnebankje pakken.
Dat leek me eerlijk gezegd heerlijk omdat ik doodop was.
Het kon natuurlijk niet en ik wilde al nee zeggen. Dat doe ik namelijk altijd omdat ik toch nooit weg mag.
Ik zei het ook omdat ik bang was voor zijn reactie wanneer ik zoiets vraag. De kinderen zijn immers ook thuis en ik ben altijd weer bang dat hij ze wat aan doet wanneer ik mijn zin doordrijf.
Hij wil nooit dat ik zonder hem iets onderneem en weggaan zonder hem is gewoon niet bespreekbaar.

Het betekende dat hij een oogje op de kinderen moet houden.
Ja hoor, hij ging er recht tegenin. Ik mocht niet weg.
Mijn dochter hield aan. Zij was gekomen om mij te verrassen en vond dat ik best wat tijd voor mezelf mocht hebben.

Met veel tegenzin en zonder opkijken bromde hij iets lelijks.
Op de scooter van mijn dochter zijn we weggereden. Het had leuk moeten zijn maar ik zat met een bedrukt gemoed achterop en kon er niet van genieten.
De hele tijd had ik dat zware gevoel van binnen.
Was ik maar niet meegegaan.
Nu zag ik als een berg op tegen het moment dat ik weer thuis zou komen.
Natuurlijk zou ik de wind van voren krijgen en er zou een afschuwelijke ruzie uit voortkomen.
Mijn uitje was van het begin af aan al verpest.
Onrustig wilde ik eigenlijk zo snel mogelijk naar huis maar probeerde dat niet te veel te laten blijken want dat vond ik weer sneu voor mijn dochter.

Desalniettemin was ik nog geen uur later weer thuis. Mijn dochter die merkte hoe gespannen ik was, wilde mee naar binnen maar dat wilde ik niet. Ik wilde haar niet belasten.
Zodra ik de kamerdeur open zie ik hem nog steeds op de bank achter zijn laptop zitten. Hoewel hij me moet hebben gehoord, keek hij niet op. Met een naar voorgevoel vroeg ik hem naar de kinderen die ik nergens zag.

'In bed,' kreeg ik te horen.
Ik vroeg: 'Hoezo?'

'Omdat ze honds vervelend waren,' antwoordde hij.
Gealarmeerd ben ik de trap op naar boven gelopen, niet wetende wat ik daar aan zou treffen. Zie je wel, ik had niet weg moeten gaan, schoot het onophoudelijk door me heen. Hij straft de kinderen om mij.

Boven was het muisstil.

Ik vond ze in het bed van de oudste.
Twee paar ogen keken me over de rand van het dekbed angstig aan. Ze hadden hun prinsessenjurk nog aan.
Tegelijk begonnen ze te huilen.
Ik nam ze in mijn armen en toen vertelden ze me met horten en stoten dat hun vader had gezegd dat ik hun billen blauw zou slaan zodra ik thuis zou komen.

In het begin van ons huwelijk was hij niet zo.

Hij liep altijd netjes in kostuum en rook lekker, was charmant en zelfs geestig.
Hij hield van me, dacht ik.
Maar zodra ik in verwachting was en we getrouwd waren sloeg hij helemaal om.
Ineens werd hij jaloers en bezitterig.
Ik noemde dat altijd haantjesgedrag en wist niet zo goed wat ik er van moest denken.

Mijn echtgenoot heeft een foto van mij op zijn telefoon staan die hij trots aan iedereen laat zien.
Sommige mensen reageren niet zoals hij wil en maken opmerkingen als: 'Wat moet zo'n mooie vrouw met zo'n lelijke kerel als jij?'
Daar wordt hij boos om en begint vervolgens op te scheppen over wat hij allemaal wel niet voor me doet.
Thuis moet ik het ontgelden en word ik gekleineerd en vernederd.

Liegen is hem niet vreemd en dat heeft mij regelmatig in verlegenheid gebracht bij anderen.
Maar het hoort bij die familie.
Zijn moeder noemt het een rijke fantasie hebben en doet er net zo hard aan mee.

Hoe meer hoogdravend, hoe mooier zelfs.
Noem mij simpel maar voor mij is dat gewoon liegen.

Ze heeft me bijvoorbeeld wijs gemaakt dat haar zoon geen kinderen kon krijgen omdat ze medicijnen heeft moeten slikken tijdens haar zwangerschap. Volgens haar zou dat de vruchtbaarheid bij haar zoon beïnvloeden.
Uiteindelijk heb ik twee kinderen van die man gekregen.

Mijn echtgenoot heeft er het handje van me meerdere malen per dag te bellen vanuit zijn werk.
Dat doet hij niet vanuit belangstelling of uit liefde.
Als ik thuis de telefoon niet opneem, gaat hij vervolgens iedereen die ik ken bellen: mijn ouders, zus en oudste dochters of iemand weet waar ik uithang.
Als niemand hem iets kan vertellen, komt hij in allerijl naar huis rijden om me te zoeken.
Ik begrijp dat niet. Ik heb hem nooit redenen gegeven mij te wantrouwen, dat ligt niet in mijn aard.
Als er iemand monogaam is, dan ben ik het.
Het zit dus in hem. Zijn bezitterigheid, jaloersheid en haantjesgedrag.

Meestal kom ik hem dan tegen op de terugweg van de supermarkt. Want waar moet ik anders heen met alleen een fiets en twee kleine kinderen?
Dan denk ik meestal: o, daar heb je hem weer.
Andere keren voel ik me kwaad worden maar weet me voor de kinderen in te houden.
Dit soort momenten ziet hij als een nieuwe kans om mij die mobiele telefoon aan te smeren waar hij het al de hele tijd over heeft. Daardoor kan hij me traceren, luidt zijn opgewekte verklaring.
Bedankt. Ik ben niet achterlijk.

Hoe hij de woorden: *mijn vrouw* uitspreekt. Altijd weer krijg ik er kippenvel van.

Ik herinner me een dag dat ik in de kofferbak moest zijn. Ik schrok me rot. Overal lagen foto's van mij. Foto's van nu maar ook van vroeger voor de tijd met hem. Mooie foto's die ik kwijt waande, gekreukt en gescheurd tussen de rommel en de doekjes met autosmeer!

Ik schud mijn hoofd en zie in een flits zo'n muur voor me met foto's van vermisten. Zo één die je op het politiebureau kan verwachten...
Toen ik wilde weten waarom dat daar allemaal lag, gaf hij als verklaring dat hij ze mooi vond. Ondertussen graaide hij ze koortsachtig bij elkaar.

Achteraf kan ik me wel voor mijn kop slaan dat ik ze niet uit zijn handen heb gerukt. Maar ja, je bent getrouwd. Dit is je echtgenoot die naast je staat. Vanaf toen begon ik hem wel steeds enger te vinden.

Ik denk aan de sportschool waar ik een paar maanden op heb gezeten. Ik ging helemaal los op het circuit van apparaten. Het betekende wel dat vader een uurtje bij de kinderen moest blijven om een oogje in het zeil te houden. Je zou kunnen zeggen: wat maakt het uit, hij zit toch de godganse dag op de bank achter zijn laptop.

Ik denk dat ik vier keer ben geweest en daarna werd het steeds minder. Het was de ruzies niet waard. Uiteindelijk heb ik mijn lidmaatschap opgezegd.

Als de kinderen op school zijn werk ik in de huishouding bij mensen thuis. Mijn echtgenoot werkt ook, maar blijkt een koopverslaving te hebben waar gewoonweg niet tegenop te werken is. Er moeten rekeningen worden betaald. Uiteindelijk heb ik twaalf werkhuizen in de week en drie strijkklanten met ongeveer dertig overhemden per week voor in de avond erbij. Daar tussendoor haal ik de kinderen uit school voor de lunch. Dat doet hun vader niet, ook al is hij vaak genoeg thuis. Hij zit liever achter de laptop en kijkt niet eens op wanneer we in en uit vliegen om te eten.

Hoofdstuk 3

DAN HOOR IK OPEENS DE scooter en schrik ik op uit mijn gedachten.
Ik schiet haastig overeind en bel nerveus de collega.
Die rot zenuwen!
Ze zijn veel erger dan eerst en het lukt me amper om de toetsen in te drukken.

Ondertussen slaat de doodsangst me om het hart en ook die rottige twijfel laat zich weer horen. Dat peststemmetje vanbinnen. Doe ik er goed aan? Zal hij me slaan, zou hij eigenlijk wel weggaan? En wat zullen de consequenties zijn?

Te laat.
Hij komt de keuken binnen en ziet mij op de trap zitten. In eerste instantie loopt hij langs me heen de woonkamer in maar ziet in een flits de tassen staan.

‘Zo, zit het zo?’ zegt hij, en draait zich naar me om. ‘Is het eindelijk zover?’
Ik sta op. ‘Ik heb een afschrift van de creditkaart gekregen,’ zeg ik. ‘We staan

weer € 4.000 rood terwijl hij net ingelost was. Dit is de druppel. Je trekt mij mee de afgrond in. Ik wil scheiden,' eindig ik buiten adem. Het hoge woord is eruit. Ik begin bijna te hyperventileren van de spanning.

Eerst zegt hij helemaal niets maar dan lijkt hij te ontploffen en begint hij tegen me te schreeuwen.

Natuurlijk, ik had het verwacht. Ik had alles verwacht maar toch schrik ik ervan. Ik zou er zo langzamerhand aan gewend moeten zijn, maar dit went verdomme nooit. Onder het schreeuwen beent hij met grote passen op me af en zet zijn lichaam in om me te intimideren. Hij gaat dreigend over me heen staan. Zijn gezicht 1 cm van het mijne verwijderd. Een gebalde vuist zwaait boven mijn hoofd, terwijl de welbekende waanzin in zijn wijd opengesperde ogen brandt.

Ik deins achteruit en bots tegen de deur.

Ondertussen probeer ik hem af te weren en verwacht een vuistslag.

Hij blijft me in het gezicht schreeuwen, hard, keihard.

Mijn oren tuiten ervan en ik knijp mijn ogen dicht.

Mijn trots verbied het me hem te laten merken hoezeer me dit allemaal aangrijpt. Maar mijn hart gaat als een gek tekeer.

Ik voel een prikkeling langs mijn ruggengraat omhoog kruipen, langs mijn schouders en nek zo mijn achterhoofd in, alsof er iets in mijn eigen hoofd knapt. Tegelijkertijd voel ik mezelf krimpen en wil dat hij ophoudt met schreeuwen.

Hou op, hou alsjeblieft op! Uit ervaring weet ik dat als ik hem van me af wil duwen, hij niet wijkt maar zo stijf als een plank blijft staan en wordt het alleen maar nog erger.

Toch doe ik het. Dit hou ik niet vol.

Met mijn rug tegen de muur wil ik mezelf uit alle macht bevrijden.

Daarom duw ik tegen hem aan, ik wil maar één ding. Weg van hem en het kan me niet schelen hoe.

Hij blijft maar schreeuwen.

Hij scheldt me uit voor alles wat slecht is en trapt me met zijn woorden rechtstreeks de hoek in.

De vernedering en intimidatie zijn volledig.

Ik zou nog geen slag in mijn leven gewerkt hebben? Ben ik een vuile profiteur? Alles zal hij me afpakken op de kleding aan mijn lijf na.

Wat de kinderen met mij te maken hebben, weet hij ook niet, want ze dragen immers zijn achternaam.

Ik ben een mongool en ook een debiel, zelfs m'n ouders moeten me niet. Ik ben niks waard en lelijk bovendien. Ik heb een oude kop, hangtieten en lelijke benen.

Hij heeft nooit van me gehouden en wil al jaren van me af. Ik ben manisch gestoord en koopziek. Ik trek juist hém mee de diepte in en niet andersom.

Zijn speeksel spat in mijn gezicht maar hij wijkt niet onder mijn geduw. Hij wankelt niet eens. Daarentegen begint hij me als een waanzinnige uit te lachen en op een walgelijke manier tegen me op te rijen. ‘Ik ga aangifte doen van mishandeling als je zo doorgaat,’ blèrt hij, en staat nu zo dicht tegen me aan dat ik amper kan ademen. Ik slaag er niet in mezelf te bevrijden. Dit gaat zo door totdat de deurbel gaat. ‘Zullen de hulptroepen wel zijn voor jou,’ bijt hij me toe.

Ik ben zo geschrokken dat ik alleen maar verdwaasd mijn hoofd kan schudden. Ondertussen beent hij naar de deur en rukt hem met geweld open, klaar om diegene die daar staat van zijn tuinpad af te slaan.

De collega komt binnen en kijkt mij kort aan. Al mijn hoop is op die man gevestigd en ik knik hem beverig toe. Zodra hij binnen is loop ik naar de keuken om wat water te drinken. Maar ik kan mijn handen nauwelijks stilhouden en het glas tikt tegen mijn tanden. Mijn zenuwen staan op knappen! Toch probeer ik uit alle macht tot bedaren te komen en niet in tranen uit te barsten. Mijn blikken gaan naar de tassen en ondanks alles voel ik me opgelucht dat dit mijn laatste dag in dit huis zal zijn met deze man. Deze afschuwelijke dictator. Ondertussen zie ik hem in de huiskamer driftig heen en weer lopen. Hij verliest me geen moment uit het oog. Telkens weer werpt hij me vernietigende blikken toe. De collega is zacht tegen hem aan het praten maar wordt overschreeuwd door mijn toekomstige ex echtgenoot. Ook hij krijgt er geen verstandig woord tussen.

Maar voor heel even wordt mij de volle laag bespaard.

Zodra ik weer binnen kom probeert hij me met woorden onderuit te halen. Ik schaam me voor de collega. Vunzige bedperikelen die hij ter plekke verzint worden me niet bespaard. Hij groeit van genoegdoening zodra hij mijn onzekerheid bemerkt. Ergens in mijn achterhoofd ben ik blij dat de achterdeur dicht is zodat de buren er niets van kunnen horen.

Uiteindelijk zegt de collega niet zoveel: mijn waarschuwing was kennelijk met een laconieke schep zout genomen. Wel probeert hij hem een beetje te sussen met woorden als: ‘Nou nou, dat valt allemaal wel mee.’ Meer komt er niet uit. Eerlijk gezegd krijgt hij daar de kans ook niet voor, mijn echtgenoot blijft maar schreeuwen en tieren.

Ik wil dat ze weggaan, schiet het ineens door me heen. Laat ze gewoon weggaan. Laat hem ergens anders zijn woede spuien. Beter nog, tot rust komen. Ik ken hem lang genoeg om te weten dat er op dit moment toch niet met hem te praten valt. Omzichtig trek ik me terug achter de eettafel waar ik daarnet ook

had gestaan en probeer mezelf onzichtbaar te maken.

Ik hoef me geen illusies te maken mocht ik denken dat hij me vergeten is. Geheel onverwacht wendt hij zich weer tot mij en stormt op me af met de woorden dat hij me in elkaar gaat rammen en dat ik maar beter op kan rotten.

De vriend springt op en kan hem nog net tegenhouden, in elk geval lang genoeg zodat ik langs ze heen kan schieten en het toilet in kan vluchten.
Daar draai ik de deur op slot en blijf met bonzend hart staan.
Wat nu? De tranen beginnen nu echt te vloeien. Ik sta op instorten maar ik ben ook boos. Waar heb ik dit aan verdiend! Ik grijp naar de telefoon, dat was slim van me. In de afgelopen jaren, als ik om hulp wilde bellen griste hij hem altijd uit mijn handen en hield hem lachend boven mijn hoofd zodat ik er niet bij kon. Deze keer ben ik hem een stap voor.

Ik bel mijn schoonzus. In korte bewoordingen leg ik haar uit wat er gaande is en dat haar broer niet te houden is. Ze heeft niet veel nodig en belooft direct te komen.

Ondertussen hoor ik hem nog steeds schreeuwen, zo hard dat het buiten te horen moet zijn. Voetstappen vertellen me dat hij van binnen naar buiten banjert. Wat moet de buurt wel niet van me denken, schiet het door me heen.
Zijn geschreeuw is tot wel drie straten verderop te horen! Hij beweert dat ik een slechte vrouw voor hem ben en een waardeloze moeder. Wie ik wel niet denk te zijn om te willen scheiden en ik wil al zeven jaar geen seks met hem.

Ik strijk zijn kleding niet. Ik kan niet koken, laat hem werken en maak al zijn geld op. Ik voer geen klap uit en ben een vieze profiteur.
Ik ben geestelijk ziek, heb borderline, ben lelijk en ook manisch depressief.
Ik vraag me af waarom hij dan met me is getrouwd.

Pas wanneer ik de auto van mijn schoonzus hoor durf ik het toilet weer uit te komen. Zijn woede is nog steeds niet gezakt.

Vol verbijstering kijken mijn schoonzus en zwager hoe hij tekeer gaat, spullen oppakt en weer neersmijt. Ondertussen scheldt hij mij nietaflatend de huid vol. Ze proberen hem oprecht te sussen en mee te krijgen zodat hij tot rust kan komen maar met geen twintig paarden krijgen ze hem weg.
Ik sta nog steeds in het gangetje bij het toilet: geen twintig paarden krijgen mij hier weg!
Dan wijst hij met een priemende vinger naar mij, en stormt op me af.

‘Nee, zij gaat,’ schreeuwt hij. ‘Niet ik! Zij wil scheiden dus zij rot maar op. Bel de M.E maar. Ik ga niét weg!’

Telkens als hij me ziet wil hij op me afrennen om me de voordeur uit te slaan. Mijn zwager en zijn collega kunnen hem steeds met moeite tegenhouden.
Ik hoor hun voeten op de stenen vloer schuifelen.

Uiteindelijk adviseert mijn schoonzus me om wat spulletjes te pakken en met haar mee te gaan. ‘Ik breng je wel naar je ouders of je zus,’ zegt ze. ‘Hij gaat voorlopig toch niet weg. We weten allemaal hoe koppig hij is en jullie moeten nu echt bij elkaar vandaan. Jij werkt als een rode lap op een stier.’

Dit is niet de bedoeling, denk ik in paniek.

Hij moet weg, niet ik! Als ik nu wegga, kom ik nooit meer terug.
Weer komt hij op me afgerend. Uit zijn ogen straalt volledige waanzin. Opnieuw wordt hij tegengehouden, met moeite. Ik zie ze trillen van inspanning terwijl mijn echtgenoot toch maar een magere, pezige man is. Om het vege lijf te redden ren ik tenslotte naar boven om mijn tas te halen.
Wat moet ik meenemen?
Ik ben helemaal de kluts kwijt.

Buiten in de auto geeft mijn schoonzus toe dat ze deze reactie niet van haar broer verwacht had. Volgens mij schaamt ze zich er zelfs een beetje voor. Dat hij het niet leuk vindt dat ik wil scheiden dat begrijpt ze, maar dat hij zo extreem zou reageren had ze niet verwacht.

Ik wel.
Tot mijn verdriet moet ik bekennen dat ik hem toch op een heel andere manier ken.

Mijn ouders zijn niet thuis. Waar kan ik naar toe? Er is niemand die me op kan vangen. Mijn zus is de beste optie maar die ligt met een vriendin op het strand. Dan besluiten we om vast naar haar huis te rijden en daar te wachten.

Gedurende de rit ben ik erg stil. Het heeft me enorm aangegrepen wat er thuis gebeurd is. Onder het rijden kom ik erachter dat ik helemaal vergeten ben mijn mobieltje mee te nemen. Zelfs mijn portemonnee heb ik niet bij me en dat is dom want daarin zitten mijn rijbewijs en bankpas.

Voor de deur van mijn zus blijven we wachten. Mijn schoonzus belooft me dat ze mijn portemonnee die avond nog langs brengt. Hopelijk is haar broer tegen die tijd ook weer wat gekalmeerd.
Tegen de avond komt mijn zus thuis.
Tot mijn teleurstelling heeft ze haar vriendin bij zich. Ik had gehoopt met haar te kunnen praten maar de vriendin blijft uiteindelijk de hele avond.
We gaan in de tuin zitten en ik wacht totdat mijn dochter haar zusjes komt bren-

gen want die weten nog van niets. Ondertussen probeer ik te bedenken wat ik ze moet vertellen.

Gaandeweg raken mijn zus en haar vriendin flink de fles en laten mij een beetje links liggen. Ik voel me een indringer en kan me niet uiten waar die ander bij is. Ik ken haar nauwelijks. Bovendien wordt alles wat ik zeg overstemd door andere gesprekstof, alsof hun situatie op dat moment belangrijker is.
Ik krijg de indruk dat mijn zus niet echt staat te springen om me op te vangen.

Gelukkig houdt mijn schoonzus woord en komt de spulletjes brengen die ze mij beloofd heeft. Ze vertelt dat ik niet terug naar huis kan. Haar broer houdt voet bij stuk en gaat niet weg. Ik kan de kinderen brengen maar meer ook niet.
Hij neemt het mij kwalijk dat de kinderen nu niet thuis kunnen slapen.
Ze stelt voor allemaal te gaan slapen en de volgende dag af te wachten.
Er valt nu toch niets meer te doen.
Tegen de tijd dat ze weggaat heb ik er een knoop bij in mijn maag.

Eten sla ik af. Ik kan alleen maar denken aan wat er gebeurd is en hoe ik dit in vredesnaam op moet lossen. Is het eigenlijk nog wel op te lossen?

Mijn zwager biedt wel een luisterend oor, maar ik wil niet alles vertellen.
De omstandigheden zijn gewoon vreemd, dit had ik niet verwacht. Mijn zus is buiten druk met haar vriendin. Dat vind ik moeilijk, ik wil haar zo graag even apart spreken.

Ik hoor de bel niet. Ineens staan mijn kinderen in de tuin, samen met hun twee oudere zussen. Ik schrik ervan want ineens is het moment aangebroken dat ik uit moet leggen wat er aan de hand is. Hoe leg je iets dergelijks uit aan kinderen van die leeftijd, denk ik verdrietig en schiet bijna alweer vol.

Kennelijk vindt de vriendin dat ik te lang wacht met opstaan ofzo, want ze snauwt dat ik naar ze toe moet gaan. ‘Het zijn toch jouw kinderen!’ bijt ze me geërgerd toe.
Ik sta op en loop met allevier naar binnen. Ik bedank de twee oudste dochters en beloof ze te bellen om de situatie uit te leggen. Ik wil dat niet doen waar de kleintjes bij zijn.

We gaan naar boven. We mogen met ons drietjes in de logeerkamer waar een eenpersoons bed staat. Ernaast ligt een matras op de vloer. Het stapeltje kleren dat ik voor de kinderen heb meegenomen ligt op het bureau. Daar probeer ik uit te leggen wat er aan de hand is maar hou het klein en beloof dat we over een paar daagjes weer naar ons eigen huis teruggaan.

‘Het is vakantie en we gaan gewoon leuke dingen doen,’ zeg ik. Ze reageren nauwelijks op het nieuws, alsof het niet belangrijk is. Terwijl ik me er nog zo

druk over heb gemaakt! Ze zijn moe en ze gaan slapen.

Mijn andere dochters zijn er nog en willen weten wat er gebeurd is. We blijven nog lang op om één en ander te bespreken.
Later, doodop, kruip ik bij mijn jongste dochter in bed, de ander ligt op het matras op de grond.

Van slapen komt niet veel, tenminste niet voor mij: ik kan mijn gedachten niet dwingen. Bovendien hoor ik hoe er buiten gelachen wordt en druk gepraat. De vriendin is er nog steeds. Het klinkt bijna alsof er een feestje gaande is.

Gek genoeg maakt het dat ik me verloren voel, ongelooflijk eenzaam.
Mijn hele wereld is zojuist ingestort.
Alles wat vertrouwd is, alles wat ik heb gekend, is er niet meer.
Ik druk mijn handen tegen mijn oren en begin zacht te huilen.

Gedurende de nacht beleef ik het ene doembeeld na het andere. In mijn gedachten speelt zich alles steeds opnieuw af en word ik geslagen en vernederd, en wordt er tegen me geschreeuwd.

Ik schrik wakker in een onbekende omgeving.

Vanwege de vreemde schaduwen verwacht ik dat hij over me heen staat gebogen om tegen me te schreeuwen.

Hoofdstuk 4

DE VOLGENDE DAG, ZATERDAG, BLIJFT rustig. We hebben een beetje in huis rondgelummeld en in de tuin gezeten.
De kinderen vinden het wel een beetje raar geloof ik, want ze zijn niet bij me weg te slaan.
Ik moet toegeven dat ik ze ook wel heel hard nodig heb en veel steun aan hen ontleen. We hebben fijne gesprekjes en ook mijn zus doet haar best.

Rond de middag belt mijn schoonzus. Ze vraagt of de kinderen de volgende dag bij haar mogen komen.
Na enig nadenken besluit ik dat het goed is. Ik weet dat de kinderen graag bij hun tante zijn. Ik laat haar wel beloven dat zijzelf de kinderen komt halen en dat ze ze die avond ook weer zelf naar me terugbrengt.
Dat belooft ze en de afspraak staat vast. Ze zou de kinderen om 13.00 uur bij mijn zus thuis komen ophalen.

Die zondagochtend gaat om 08.00 uur de voordeurbel. Iedereen in huis slaapt

nog. Tegelijkertijd gaat ook de telefoon rinkelen.

Ik schrik overeind. Voorzichtig om de kinderen niet wakker te maken sta ik op, over het matras met daarop mijn slapende dochter. In de hal kom ik mijn zus tegen. ‘Verdorie,’ moppert ze. ‘Wie staat er nu zo vroeg voor de deur op zondagochtend?’ Nog slaapdronken begint ze de trap af te lopen.

Ik grijp haar bij haar arm en schud mijn hoofd. ‘Niet opendoen,’ raad ik haar zenuwachtig aan. Ik heb genoeg ervaring met mijn echtgenoot om met zekerheid te kunnen vaststellen dat hij het is die voor de deur staat.

We kijken even besluiteloos langs de traptreden naar beneden.

Inmiddels wordt er geklopt en gebonsd, alsof er iets vreselijks is gebeurd.

De telefoon gaat opnieuw en blijft gaan, hard door het stille huis heen. Een inbreuk op haar privacy. Mijn zus wordt boos en neemt de telefoon op.

Mijn echtgenoot eist de kinderen, nu en direct.

Geen discussie mogelijk.

Ik kijk naar mijn zus en hoor haar zeggen dat de afspraak niet met hem, maar met zijn zus is en dat deze pas ’s middags plaats zou vinden. Met een beschuldigende ondertoon, zegt ze: ‘Het is 08.00 uur!’ En voegt eraan toe. ‘De kinderen slapen nog.’

Ik hoor hem schreeuwen dat dit onmogelijk is omdat de kinderen altijd vroeg wakker zijn. Dan begint hij tegen de deur aan te schoppen en klinkt niet alleen steeds kwader maar ook steeds onredelijker.

Mijn zwager komt naar beneden. ‘Wat is er allemaal aan de hand?’ wil ook hij weten en kijkt uit het keukenraam. Mijn echtgenoot heeft zijn auto op de oprit gezet. Met zijn armen over elkaar geslagen zit hij op de motorkap met een agressieve blik naar binnen te kijken. ‘Ik wacht,’ roept hij. ‘Bel de ME maar. Ik ga niet weg voor ik mijn kinderen heb.’

Mijn zus begint te mopperen: ‘Verdorie, hier zit ik niet op te wachten, hoor. Wat moeten de buren wel niet denken. Straks heb ik hier gezeur met politie, en zo.’ En tenslotte: ‘Misschien moet je de kinderen toch maar laten gaan.’

Mijn zwager wil naar buiten lopen maar mijn zus houdt hem tegen.

‘Ik bel zijn zus wel,’ opper ik bezorgd. ‘Misschien kan zij iets doen.’

Mijn schoonzus neemt gelukkig meteen op. Ze belooft haar broer te bellen en langs te komen. ‘Dit was niet de afspraak,’ beaamt ze. ‘Ik kom eraan.’

Waar ik al voor vrees: niemand krijgt vat op de man.

Buiten staan ze een hele poos te bakkeleien, we horen hem nog steeds schreeuwen. Ik wil mijn kinderen hier niet aan blootstellen, schiet het zenuwachtig door me heen. Als in een wonder slapen ze gelukkig nog steeds.

Inmiddels begint mijn zus erop aan te dringen ze wakker te maken en mee te laten gaan. Uiteindelijk ben ik er niets mee op geschoten en zijn mijn kinderen om 08.30 uur met mijn schoonzus meegegaan. Ondanks dat ik er geen vertrouwen meer in heb en het me helemaal niet lekker zit, maar wat moet ik anders?

Ik neem het mijn eigen zuster wel kwalijk dat ze om haar eigen rust te bewaren mijn kinderen zo aan die man uit had willen leveren. Uit vrees over wat haar buren wel niet over haar zouden denken.
Maar ik zwijg erover, omdat ik dankbaar ben dat ze ons opvangt.

'Ja,' zegt ze zodra ze wegwaren. 'Je moet maar snel onderdak zien te vinden want dit gaat niet zo, hoor.'

Die avond rond 20.00 uur gaat de voordeurbel. Ik doe open en verwacht mijn schoonzus met de kinderen. In plaats daarvan staan mijn schoonouders voor de deur met alleen mijn jongste dochtertje. 'Hai mama,' roept die kleine en stapt kordaat langs me heen naar binnen. Ze trekt een koffertje op wieltjes achter zich aan. Ik trek verbaast mijn wenkbrauwen op. Mijn schoonmoeder zegt: 'Daar zitten haar kleren in.'
Ik verschiet van kleur en besef dat hij z'n jongste dochter de deur heeft uitgezet. Ze lijkt teveel op mij, hij heeft geen band met haar.

Mijn schoonouders, schijnen er niet zo mee te zitten en stappen ongevraagd het huis van mijn zuster binnen.

'Waar is mijn andere dochter?' vraag ik en kijk langs hen heen in de volle verwachting mijn andere kind te zien staan. Mijn schoonmoeder zegt dat die bij haar vader wilde blijven en dat hij dat goed vond. Zo hebben we allebei een kind. Ik begin me nu ernstige zorgen te maken en besef dat ik weer eens weinig te vertellen heb. Na luttele minuten praten over wanneer ze weer terug zou komen, vertrekken ze weer. Ze wisten verder ook niets.

Nog een beetje beduusd loop ik de woonkamer binnen, waar ik direct word overvallen door mijn zus die me verteld dat ze die mensen niet in haar huis wil hebben, en dat dit ook niet meer mocht gebeuren.
Ik kan dat wel begrijpen, mijn zus heeft die familie nooit gemogen maar nu werd het me wel heel moeilijk gemaakt om te onderhandelen.
Zou ze dat zelf wel in de gaten hebben?

De volgende dag ga ik samen met mijn zwager naar een advocaat.
Dat is fijn omdat ik zelf geen auto meer tot mijn beschikking heb. Bovendien merk ik dat ik steun nodig heb en de dingen niet meer in mijn eentje durf aan te gaan.

Elke gebeurtenis die kan leiden tot een confrontatie, probeer ik te mijden. Het zal mijn zelfvertrouwen wel zijn, die in de laatste jaren is afgebroken.

Ik eet slecht en ben nu al afgevallen. Ik draag nog steeds de kleren die ik aanhad toen ik vrijdag het huis uit ben gevlucht, een zomerjurk en klompjes aan mijn blote voeten.

Sinds een half jaar werk ik buitenshuis dus heb ik vanochtend eerst mijn werk gebeld om uit te leggen wat er aan de hand is en waarom ik niet kan komen vandaag. Ik weet dat mijn contract over enkele dagen afloopt.
Ik weet ook dat ze het afgelopen half jaar erg blij met mijn inzet zijn geweest omdat ik de meeste targets van iedereen haal, dus maak ik me daar niet zoveel zorgen over.
Mijn contract zal heus wel worden verlengd.
Vriendelijk wordt mij veel sterkte gewenst, ze hopen me weer snel op de werkvloer te zien.

Bij de advocaat aangekomen valt er iets geladens van me af.
Mijn vertegenwoordiger blijkt een lange sterke man en die zou mij wel eens eventjes gaan verdedigen, denk ik nogal naïef.
Nadat hij het hele verhaal heeft aangehoord, adviseert hij ons een mutatie bij de politie op te laten maken over hoe mijn huwelijk en mijn man zijn geweest.

‘Dat is belangrijk,’ legt hij uit. Zelf zou hij een kort geding regelen voor wat betreft de voorlopige voorzieningen.
Het stond buiten kijf dat ik en de kinderen gewoon thuis zouden moeten kunnen vertoeven en dat mijn man weg zou gaan. Welke ouder zou nu niet willen dat zijn kind lekker in zijn eigen bedje kan slapen, omringt door zijn eigen vertrouwde omgeving en spulletjes?
Ze moeten na de vakantie toch ook weer naar school.
Mijn echtgenoot dus, de kinderen zijn ondergeschikt... in zijn ogen dan.

Mijn advocaat waarschuwt me er ook voor dat ik er rekening mee moet houden dat hij, voor het zover is, waarschijnlijk zoveel mogelijk aan inboedel zal wegdragen zodat ik straks in een gestript huis terecht zou kunnen komen.

Vervolgens adviseert hij mij om via mijn schoonzus een afspraak te maken zodat ik wat kleding en persoonlijke spulletjes bij mij thuis af kan halen.
Hij drukt mij nog wel op het hart om daar niet alleen naar toe te gaan, maar dat ben ik niet van plan. Dat hoeft niemand tegen me te zeggen.

Met geen stok wil ik hem in mijn eentje confronteren.
Vervolgens zou hij een brief naar mijn echtgenoot sturen met het verzoek mijn dochter te laten gaan.

Het heeft wat tijd gekost eer we wat structuur in het hele verhaal hadden en nog is het niet voorbij. Nu moeten we nog langs het politiebureau vanwege die mutatie. Ik moet zeggen dat ik daar nog meer tegenop zie.
Het betekent dat ik veel dingen op moet rakelen die ik begraven heb.

Mijn zwager, die ook aanwezig is wordt steeds stiller.
Uiteindelijk zit hij bewegingloos naast me. Zelf voel ik me niet veel beter. Nooit eerder heb ik zo uit de school geklapt.
Ik voel dus met mijn zwager mee.

Ik vind het moeilijk om erover te praten en begin stug, vooral het begin is lastig. Waar moet je starten? Uiteindelijk begin ik maar gewoon en als het warrig overkomt dan is dat maar jammer.

Het gekke is, hoe langer ik vertel, hoe meer er naar boven komt drijven. Dat vind ik vreemd. Het voelt bijna alsof er een deksel van een beerput is open gemaakt. Op het advocatenkantoor had ik nog wel geopperd dat ik me zorgen maakte dat er misschien niets zou komen. Mijn advocaat vond dat herkenbaar en legde uit dat hersenen uit zelfbescherming gebeurtenissen gaan blokkeren.
Hij zei ook dat het wel goed zou komen.

Enfin, hij krijgt gelijk. Want nu ik ben aangezwengeld, ben ik niet meer te stuiten.
Ik begin bij hoe mijn echtgenoot ineens veranderde na de geboorte van het eerste kind en dat hij onvoorspelbaar is. Hij domineert, intimideert en beheerst mijn leven volledig. Hij manipuleert en chanteert bovendien.
In de loop der jaren heeft hij mijn vrienden en familie van me vervreemd, zodat ik in een isolement terecht ben gekomen.

Ik vertel over hoe hij dreigt me alles af te nemen als ik ooit bij hem wegga, en ook over de nachtmerries die hij volgens eigen zeggen heeft wanneer ik dat in zijn dromen doe. Wanneer hij kwaad is vernielt hij de inboedel, gooit met het meubilair en bloemenvazen in de hoop me te raken.
Over dat hij me, wanneer ik er niet ben kom controleren en met gierende banden naar huis komt scheuren.
Vanuit het niets dreigt hij ineens de kinderen nu en direct van straat te plukken en bij me weg te halen.
Hij kleineert en mishandelt me verbaal, ook waar de kinderen bij zijn. Hij kan een hele avond al schreeuwend door het huis lopen, omdat hij kwaad op me is.

Hierin ontziet hij de kinderen niet.

Hij kan zelfs, wanneer ik slaap zomaar de slaapkamer binnenstormen, over

me heen gaan staan om woedend tegen me te gaan schreeuwen.

Ik vertel dat ik als ik bang ben, het huis uitvlucht.
Eén keer wist ik dat mijn ouders niet thuis waren en besloot daarheen te rennen.
Hij rende achter me aan en lachte me uit, riep dat hij toch sneller was dan ik.
Bij de deur aangekomen slaagde hij erin binnen te komen door een voet tussen de deur te zetten.

Ik kan het me nog goed herinneren: omdat ik niet bij machte was de deur dicht te krijgen, moést ik hem wel binnenlaten. Ik vertel de agente hoe gefrustreerd en machteloos ik me daarbij voelde. Hij vond het geweldig en lachte me op een ziekelijk manier uit. Dreigde dat hij me wel eens even aan zou geven wegens mishandeling vanwege zijn been!

Toen ik de politie wilde bellen: hij had zich immers het huis van mijn ouders binnengedrongen, trok hij de telefoon uit mijn handen en hield hem hoog boven mijn hoofd om hem buiten mijn bereik te houden.
Ondertussen lachte hij zich slap vanwege mijn onmacht.

Soms, wanneer ik me in pure paniek thuis in het toilet verstopte dreigde hij de toiletdeur in te trappen als ik er niet snel uit kwam.

Hier pauzeer ik even en neem een slokje water. De agente tikt door.

Knap van haar dat ze me bijhoudt.
Ik haal diep adem en ga weer verder.

‘Soms vertelde ik hem te willen scheiden,’ zeg ik zacht. ‘Dan werd ik enkel uitgelachen en steevast bedreigd met de meest vreselijke dingen. Uiteindelijk zou hij de hele wereld vertellen hoe slecht ik ben, hij zou de kinderen van me afpakken en mij op straat schoppen. Hij maakt de kinderen ook bang voor me, terwijl hij zelf degene is die slaat, dreigt en schreeuwt.’
Ik knijp mijn handen samen en voel mijn tranen branden.

‘Hij heeft mijn dochter een keer aan haar haren uit bed getrokken omdat ze hem wakker hield. Ik kon het bed niet zo snel uit omdat ik borstvoeding aan het geven was.’
Ik ben er wel tussen gesprongen maar wat een vreselijke toestand was dat...
Ik knipper met mijn ogen bij de herinnering en vertel verder.

Over zijn koopziekte en over hoe ik de eindjes aan elkaar vast moet knopen.

Over hoe hij geld steelt uit de spaarpotten van de kinderen om sigaretten te kopen. Over hoe hij vindt dat hijzelf zijn salaris op mag maken omdat hij er ook voor gewerkt heeft en dat hij ieder half jaar een andere auto koopt zodat we steeds dieper in de schulden komen. Hij heeft zelfs geld van zijn werkgever gestolen, onder het mom het te hebben verloren.